

BREV TILL GUNNAR UNGER

BRODER,

Dina uddiga personporträtt i Svensk Tidskrift läser jag ofta med gillande, stundom med ogillande men aldrig utan intresse.

Det är dock icke givet, att den spetsigaste pilen säkrast träffar prick. Din artikel om Sven Dahlman i h. 4 var icke lyckad. Den gjorde icke Ditt omdöme och Din talang rättvisa. Den sköt över målet. Av Sven Dahlman själv gav artikeln en missvisande framställning, av hans förutvarande chef, utrikesminister Undén, en vrångbild.

Själv hade jag nära kontakt med Sven Dahlman under tiden för vinterkriget. Våra uppfattningar gick då i sär. Jag företrädde ståndpunkten non-intervention utan neutralitetsförklaring, han representerade en mera aktivistisk inställning. Fastän jag tog avstånd från hans åsikt, respekterade jag Sven Dahlmans rakryggade personlighet. Det är helt otänkbart, att Dahlman skulle ha fällt de föga graciösa yttranden om Per Albin och Günther, som Du på grundval av en apokryfisk tradition lagt i hans mun. Du har nog glömt, att det ljögs ganska tappert dåförtiden — liksom alltid under ett krig.

Mot Dina tillvitelser mot hr Undén kan jag ej underlåta att reagera. Du förebrår denne att ha misshushållat med hr Dahlmans begåvning på ett sätt, som närmar sig personförföljelse. Detta stämmer ej med min egen upp-

fattning om hr Undén, i vilken jag ser ej blott en rättslärdd utan jämväl en rättvis man. I fallet Dahlman är Din anklagelse f. ö. närmast befängd. Hur rimmar nämligen påståendet, att »hr Undén vid första lägliga tillfälle gjorde sig av med den obekväme Dahlman» med det av Dig själv anförda faktum, att hr Dahlman dessförinnan i 7 å 8 år beklädde nyckelposter i UD under hr Undén?

Vad slutligen beträffar den förmenta »förolämpande» deportationen till Haag, respektive Kairo och den likartade karakteristiken av regeringens erbjudande till hr Dahlman att överta ansvaret för samordningen av hela upplysningsverksamheten om Sverige i utlandet, så torde en smula eftertanke säga, att en annan än den av Dig givna uttolkningen av vederbörandes motiv är möjlig — och varför inte den rakt motsatta? I varje fall har jag för min del svårt att föreställa mig, att någon regering skulle av »klumpighet», »taktlöshet» eller »hån» (för att nu låna Dina uttryck) föranledas att ge en person maktpåliggande förtroendeuppdrag. Andra, mera positiva bevekelsegrunder synes mig sannolikare.

I förhoppningen, att i Dina kommande porträttskisser få återfinna det bästa i Din journalistik: den elegans och esprit, som raljerar utan att orättvist sära, förblir jag

Din tillgivne
Ragnar Sundén